

του **Πάουλο Μουρουζίδη**

Κλαίει ο ουρανός από χθες. Ο Ντιέγκο Μαραντόνα, ο Ντιεγκίτο των φτωχών Αργεντίνων και όλης της Λατινικής Αμερικής, το μεγαλύτερο ποδοσφαιρικό θαύμα και σύμβολο του 20ου αιώνα στον πλανήτη, μας άφησε για πάντα.

Το χαμόγελό του, πότε αισιόδοξο και πότε κουρασμένο, πότε προκλητικό κι ατίθασο και πότε γλυκύτατο, ζεστό κι ανθρώπινο, πέρασε πλέον από τις καρδιές μας στην αιωνιότητα!

Οι μαγικές του επινοήσεις στο γήπεδο, οι φρενήρεις κι ασταμάτητες κούρσες του που τελείωναν με απίθανα γκολ, που σήκωσαν όλη την πληγωμένη Αργεντινή του '86 και όλη τη Λατινική Αμερική στις πανάξιες πλάτες του κατακτώντας μόνος του εκείνο το Μουντιάλ, θα μένουν πλέον στη μνήμη και στις καρδιές μας.

Το καλύτερο δεκάρι όλων των εποχών όμως, δεν ήταν απλώς ένας τεράστιος εμβληματικός ποδοσφαιριστής, φόβος και τρόμος κάθε αντίπαλης ομάδας. Ήταν ένα επαναστατημένο σύμβολο φρενιασμένης ποδοσφαιρικής, κατ' αρχήν αλλά και κοινωνικής-πολιτικής μαχητικότητας. Γιατί όπως έγραψε ο Ε. Γκαλεάνο, «κάθε γκολ ήταν μια ιεροσουλία της καθεστηκυίας τάξης και μια ρεβάνς ενάντια στην ιστορία». (Ε. Γκαλεάνο του "Τα Χίλια Πρόσωπα του Ποδοσφαίρου" (Ελληνικά Γράμματα).

Οι αντισυστημικές του δηλώσεις, καρφώνονταν σαν πρόκες και προκαλούσαν τους ηγέτες των καπιταλιστικών χωρών (αρνήθηκε να συναντήσει τον πρίγκηπα Κάρολο της Αγγλίας), μηδέ του Πάπα εξαιρουμένου («πουλήστε τα ταβάνια και τα χρυσά πόμολα»), ενώ για τον πρόεδρο της Αργεντινής Μάκρι δήλωσε «εγώ είμαι στρατιώτης της Κούβας, στρατιώτης του Μάκρι δεν πρόκειται να γίνω, θα έδινα και τη ζωή μου για τη σημαία της Κούβας».

Κέρδισε και έχτισε τη φιλία των «αιρετικών» ηγετών της Λατινικής Αμερικής, του Μοράλες, του Τσάβες, του Μαδούρο και φυσικά του Φ. Κάστρο, για το θάνατο του οποίου δήλωσε «Από τη στιγμή που το έμαθα δεν μπορούσα να σταματήσω να κλαίω. Ο Φιδέλ ήταν για μένα ο δεύτερος πατέρας μου, ο άνθρωπος που μου έσωσε τη ζωή. Μου άνοιξε την πόρτα της Κούβας όταν μου την έκλεισε η ίδια η Αργεντινή.»

Στην πολυκύμαντη ζωή του, το φτωχόπαιδο από τις αλάνες του Μπουένος Άιρες που ονειρευόταν να γίνει τεχνίτης βιομηχανίας, δεν αρκέστηκε στο χρήμα και τη δόξα που κατέκτησε το μαγικό του αριστερό πόδι και το απίθανο δεξί του χέρι, αλλά διάλεξε πλευρά, διάλεξε στρατόπεδο! Και γι' αυτό τιμωρήθηκε! Όπως έγραψε κι ο Ε. Γκαλεάνο:

“Ο μηχανισμός της εξουσίας τον είχε στο μάτι. Αυτός τους τα έσουρνε έξω από τα δόντια• αυτή η συμπεριφορά έχει το τίμημά της, η τιμή πληρώνεται τοις μετρητοίς και χωρίς έκπτωση.” (Ε. Γκαλεάνο, *“Τα Χίλια Πρόσωπα του Ποδοσφαίρου”*, Ελληνικά Γράμματα).

Δε θα αργήσουν να προσπαθήσουν να τον μειώσουν, θα πουν πχ ότι δεν έπαιζε άμυνα, ότι δεν ήταν τόσο ολοκληρωμένος όπως μεταγενέστεροί του ποδοσφαιριστές ίσως, πως βούλιαξε μες στην άσωτη χλιδή, έκανε ανέξοδη κριτική κλπ. Θα βρουν και θα πούνε, όπως «λένε» πάντα από ένα παλ μαρέ «επιχειρημάτων» κιτρινισμού και πρωινάδικου, για να διασύρουν ό,τι μισούν. Και μισούν θανάσιμα το λαϊκό πολιτισμό και τα σύμβολά του, ειδικά τα επαναστατημένα!

Θα πουν για την άσωτη ζωή του, όπως λέγανε κάποτε για τις δεκάδες χιλιάδες ... ερωμένες του Φιντέλ, συνεχίζοντας την παράδοση της αντικομμουνιστική τους τερατολογίας.

Δε θα παραδεχτούν όμως αυτό που πραγματικά ήταν, ένα επαναστατημένο είδωλο, το οποίο αμφισβήτησε και το «είδωλο» αλλά και το σύστημα που τα γεννάει.

Η άρχουσα τάξη της Αργεντινής, δεν άντεξε ούτε καν την απόδοση τιμής με ένα τριήμερο λαϊκό προσκύνημα, όπως αρχικά εξαγγέλθηκε-για τα μάτια του κόσμου και έδωσε άρον-άρον εντολή για ταφή, από την πρώτη κιόλας μέρα της έκθεσής του σε λαϊκό προσκύνημα, βγάζοντας τις δυνάμεις καταστολής. Τόσο είναι το μίσος τους απέναντι στο σύμβολο Μαραντόνα!

•Γιατί αγαπήσαμε τον Ντιέγκο;

Γιατί ήταν μαχητής, μάγευε, ντρίπλαρε, επιτίθεντο και σούταρε φουριόζικα, προσηλωμένος στη νίκη! Πάλευε σα να μην υπάρχει αύριο, σα να έδινε τον υπέρ πάντων εδώ και τώρα αγώνα! Με το ποδοσφαιρικό θράσος του, «μόνος εναντίον όλων», περιγελώντας αριθμητική υπεροχή, συστήματα, άπειρο κλωτσίδι και εξωγηπεδικές απειλές, περιπαίζοντάς τους, με την αντίθεση γλώσσα του πάντα έξω, με εκείνο το μοναδικό, παιδικό κι ανατρεπτικό του χαμόγελο.

Όχι, δεν επρόκειτο για το θράσος τέντυ μπού και για την αλαζονεία αρχηγίσκου. Πρόκειται για την αντίθεση παιδικότητα που διατήρησε ως το τέλος του «παιχνιδιού» της ζωής του, αλλά και για την αποφασιστικότητα του ηγέτη «που διέλυε τις στέρεες παρατάξεις», που παράσερνε όλη την ομάδα και την κερκίδα μαζί στις ασταμάτητες επιθέσεις του, σε μια διαρκή επίθεση-σφυροκόπημα χωρίς έλεος, φουριόζος και πληθωρικός στο παιχνίδι του και στις δηλώσεις του, αξεχώριστα! Γιατί έτσι μαχητικός και ανίκητος, παράσερνε στην αλήθεια του, στην αντιμπεριαλιστική υπεράσπιση των Φώλκλαντς, στην υπεράσπιση της Κουβανέζικης επανάστασης του Τσε και του Φιντέλ.

Αγαπήσαμε τον Ντιέγκο *“Γιατί πρωτοστάτησε στη δημιουργία διεθνούς συνδικάτου ποδοσφαιριστών για τα εργασιακά τους δικαιώματα στα τέλη του 1994”*. (Ε. Γκαλεάνο, *“Τα Χίλια Πρόσωπα του Ποδοσφαίρου”*, Ελληνικά Γράμματα).

Γιατί στον κολοφώνα της δόξας του, μετά την απεξάρτησή του σε ίδρυμα της Κούβας, δήλωσε: *«Ζώντας σε Ευρώπη, Αμερική και Κούβα, πείστηκα ότι οι άνθρωποι δεν πρέπει να ζουν έτσι, τόσο πιο πολύ αγάπησα την Κούβα. Ζήτω η Κούβα»*.

Για όλα αυτά, Dieguo para siempre!

Κι όπως γράφτηκε ήδη:

« Το σύμπαν, από εδώ και στο εξής, θα έχει την τιμή να κουβαλά πάνω του την αστρόσκονη του Ντιέγκο Αρμάντο Μαραντόνα και του Φιντέλ Κάστρο. Πέθαναν και οι δύο στις 25 Νοεμβρίου...»